

[Arbejds- og Socialministeren.]

gøre opmærksom paa, at jeg har fremsat adskillige Lovforslag først her i Landstinget, men hvor det drejer sig om mere principielle Forslag, foretrækker jeg nu at gaa til Folketinget først, ikke mindst under Hensyn til at Socialdemokratiet der har Kommunisterne til at sidde og trykke, og vi har Smaapartierne derovre, det er en Realitet, vi maa regne med. Derfor finder jeg det saare naturligt, at et Forslag som dette har været forelagt i Folketinget først, selv om det har taget nogen Tid at faa det ført igennem.

Jeg skal ikke fordybe mig i Enkeltheder, men kun slaa fast, at fra Forslaget blev fremsat, til det blev vedtaget i Folketinget i Aftes, er der skridtvis foregaaet en Forbedring, og jeg har kæmpet i det Omfang, som det har været mig muligt, for at skaffe de nødvendige Midler, for der skal jo Penge til, naar man skal gennemføre Forbedringer, hvor det drejer sig om en kvart Million Personer, og saa mange omfatter jo denne Lovgivning.

Jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at sige, at vi har faaet adskillige Forbedringer ind i Lovforslaget under den lidt langstrakte Udvalgsbehandling, som vi har haft i Folketinget, og det er vist ogsaa saaledes, saadan har jeg da forstaaet det, at der foregaar et vist Samvirke imellem Tingene i den Forstand, at Grupperne baade i Folketinget og Landstinget kommer sammen og holder sig meget nøje underrettet og orienteret om, hvad der foregaar, saa helt bag paa det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen kan det ikke være kommet. Men nu varer det maaske ikke længere, end til vi faar Valg, at det ærede Medlem kommer ind i Folketinget. Jeg forstaaar, at han finder Arbejdsformen her utilfredsstillende, og det er maaske en af Hovedårsagerne til, at det ærede Medlem nu søger Valg til Folketinget.

De Forbedringer, som vi har faaet, er stort set Indrømmelser, som jeg har maattet give, og jeg har givet dem med Glæde, ikke for at give Indrømmelser til politiske Partier, men for at være med til at gennemføre en Revision af Loven for de gamle og Invaliderne, saa at vi kunde gøre det saa godt for dem som muligt; men naar det ærede Medlem Hr. Steincke stikler lidt til mig, for at der skulde have været endnu flere Indrømmelser, saa indrømmer jeg, at det er muligt, der skulde have været det, men der er jo Grænser for, hvad en Socialminister kan føre igennem, og jeg ved, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at ingen Socialminister, heller ikke mine For-

gængere, har haft ubegrænset Adgang til af Statskassen at tage, hvad de vilde, til de forskellige Reformere, de vilde gennemføre. Denne Hovedregel gælder ogsaa for min Ringhed, som den gjaldt for det ærede Medlem Hr. Steincke, da han var Socialminister.

Trods alt er det dog lykkedes at gennemføre et Forslag, som indeholder Forbedringer i saa betydeligt Omfang, at det i Aftes ved Afstemningen i Folketinget lykkedes at faa samtlige Partier til at stemme for Lovforslaget ved tredie Behandling. Det er ikke saadan, at de har gjort det for at glæde mig, og jeg er heller ikke saa naiv at tro, at de har gjort det, fordi de ikke kunde ønske endnu flere Forbedringer, men betragter man det foreliggende Forslag paa Baggrund af den gældende Lov, indeholder det en Stabilisering af Vilkaarene baade for de gamle og for Invaliderne, og intet skulde glæde mig mere, end om det skulde lykkes ogsaa i dette høje Ting til Slut at kunne faa samtlige Partier til at stemme for dette Lovforslag, som efter min Opfattelse er en nødvendig og tiltrængt Hjælp, og som ogsaa efter min Opfattelse er Maksimum af, hvad det er muligt at fremskaffe i Øjeblikket.

Jeg skal ikke sige meget om Aldersgrænsen. Naar vi sammenligner os med vore Nabolande, kan vi udmærket godt være de 65 Aar bekendt. Der var endogsaa et Medlem i det andet høje Ting, der raabte: 67 Aar, men han sagde det kun een Gang, saa jeg forstaaar, at der ikke har været noget stærkt Folkekrav bag dette Ønske. Men 65 Aars Grænsen har vi haft tidligere, og ser vi paa Sverige, som vi paa saa mange Maader kan sammenligne os med, fastholder de der 67 Aars Grænsen, og jeg lagde Mærke til, at da den svenske Socialminister, Statsraad Gustav Möller, gennemførte sit Forslag pointerede han meget stærkt, at Forudsætningen for en god social Lovgivning selvfølgelig er gode Produktions- og Erhvervsforhold, hvorved man udnytter Arbejdskraften længst muligt. Intet skulde da heller glæde mig mere, end om den Bedring, som har vist sig i Beskæftigelses-situationen, maa holde sig, saa der ogsaa bliver fuld Beskæftigelse til dem mellem 60 og 65 Aar; for kun derigennem er der Mulighed for, at vi kan bære de øgede Byrder, som dette Lovforslag naturligvis fører med sig, og som jeg ikke har tagt Skjul paa.

Steincke: Foranlediget af en enkelt løsrevet Bemærkning fra den højtærede